

1. Perili köşk

Kocaman, perili bir köşktü karşımızda duran. Ada da, ben de büyük hayal kırıklığı yaşadık gördüğümüz anda. Oysa, annemle babam bugüne dek oturduklarımız arasında en güzeli olduğunu söylemişlerdi. *Bu muydu en güzeli?* Çevresinde onca güzel, bakımlı ev dururken eski, hatta yıkık dökük bu perili köşkü beğenmeleri için akıllarını yitirmiş olmalıydılar. Büyükbabam “Siz burayı bir de onarım yapıldıktan sonra görün,” diyordu ya, Ada’yla ben, daha ilk görüşte vermiştik kararımızı; ne olursa olsun yaşamak istemiyorduk bu harabede. Ta ki büyükbabamın, “Biz çocuklarla bahçeyi gezelim,” deyip de bizi yanına katıp tüm bakımsızlığına karşın evi çepeçevre saran kocaman bahçeyi gezdirinceye kadar. Serçelerin su içip yıkandığı küçük mermer havuzu, meyve ağaçlarını ve bahçe kapısının önünden geçerken bize kocaman gülümsemesiyle “Merhaba!” diyen Selin’i görünceye kadar. Belki de büyükbabamın hakkı vardı; onarım yapılırca daha iyi olabilirdi. Yine de biraz daha yeni olsaydı... Kimbilir, belki bir de havuzunda rengârenk balıklar...

Hayal ettikleri eve kavuşmanın sevinci içinde annemle babamın gözü evden başka bir şey görmüyordu. Büyükannele büyükbabam da buna destek verdikleri için mutluydu. Ada’yla ben, perili köşk diye söz ediyorduk, yeni

ama eski evimizden. Onarım yapılacaktı yapılmasına ya, izin alınmadan bırakın onarım yapmayı, tek bir çivi bile çakamazmışız. Bunun için yasalar varmış, tarihi değer taşıyan binaları korumak içinmiş bu izinler.

İzindi, onarımdı derken biraz zaman aldı bu işler. Onarım süreci boyunca Ada da, ben de görmemiştik evimizi. Bir akşamüzeri bizimkiler gezmeye diye, apar topar çıkarıldılar bizi, meğer perili köşkü göstermek içinmiş. Gözlerimize inanamadık, sihirli bir değnek dokunmuş gibiydi, bu kadarını hayal bile edemezdik.

Durmadan yeni evimizden söz etmeme anlam veremiyorsunuz belki, bunca anlatmamın bir nedeni var elbette. Evi, satın almak için gezdikleri sırada annemle babamın dikkatini çekmeyen, belki de önemsemedikleri, ne ki sonrasında farkına vardığımız küçük bir tabloya getireceğim sözü. Alt kattaki salonun duvarında asılı olan tabloya... Bizden önceki sahipleri unutmuş olmalıydı. Bizimkiler yani annemle babam fark eder etmez, sahiplerine geri vermek için, evi satın aldıkları emlak şirketine bildirdiler durumu. Ben bu küçük tablonun değersiz olduğu için bırakılmış olabileceğini düşünüyordum. Annemse bunun epeyce eski olduğundan tarihi ve değerli bir şeye benzediğini, sahipleri için önemli olabileceğini söylüyordu. Boya, badana işleri yapılırken zarar görmesin diye sarıp sarmalayıp kaldırmıştı tabloyu. Bu arada evin onarım işleri bitti, biz taşındık; emlak şirketinden bizi arayacaklarını söyledikleri halde kimse aramayınca babam onları aradı. Evin eski sahiplerine yurt dışına yerleştiğinden ulaşamamışlar-

dı. Tablonun şimdilik bizde kalmasını, ulaşınca bilgi vereceklerini söylemişlerdi. Hâlâ annemin sarıp sarmaladığı gibi duruyordu, boş kalan çiviye annem başka bir tablo asmayı düşünürken babam paketinden çıkarıp astı eski yerine. Annem, önce itiraz ettiyse de büyükbabamın, “Bence onun yeri burası, eski sahipleri de o yüzden burada bıraktı,” demesiyle gülümsedi ve bir daha sesini çıkarmadı. İşte ne olduysa bundan sonra oldu.

2. Tuhaf bir gün

Evimizin, en keyifli yanı bahçesiydi. Ne zaman bahçede bir şeyler yesek bize aldırış etmeyen serçeler yerlerdeki, masadaki kırıntıları topluyordu. İlk kez bu kadar yakındık serçelere ve ilk kez fark ediyordum bu kadar sevimli olduklarını. Onları izlemek ailemizin yeni eğlencesi olmuştu.

O gün, yani tabloyu astığımız gün, bahçede güzel bir masa hazırlamıştık. Büyükannem en sevdiğim peynirli poğaçalardan, bademli kurabiyelerden yapmıştı. Çayların hazır olduğunu haber verip bahçeye çağırdıklarında büyükbabam tabloya bakıyordu, “Hemen geliyorum,” demişti.

Serçeler de bizimle birlikte masanın çevresinde yerlerini almıştı. Dayanamayıp poğaçalardan bir tane aldım, serçelerle paylaştım. Benden ve serçelerden başka herkes

büyükbabamın gelmesini bekliyordu. Ancak uzun süre geçmesine karşın büyükbabam gelmeyince büyükannem söylenmeye başladı, bunca insanı bekletiyor diye. Babam, büyükbabama bakmak için kalktı, içeri girmesiyle geri dönmesi bir oldu, büyükbabamın salonda olmadığını söyleyip üst katlara bakmak için yeniden girdi. Birkaç dakika sonra babamdan da ses çıkmayınca peşinden biz de gittik; hâlâ büyükbabamı arıyordu. Alt kat, üst kat derken bütün evi aradık, öyle ki tavan arasını, bodrumu bile... Büyükbabam yoktu. Cep telefonu koltuğun üzerinde duruyordu. Büyükannem bir yandan kaygılanıyor, bir yandan da söyleniyordu. Evden dışarı çıktığını görmemiştik, ne ki evde de bulamamıştık. Babam, arka bahçeye, büyükbabamın hazırladığı sebze tarhlarının oraya bakmamızı söylediğinde Ada'yla birlikte arka bahçeye koştuk. Yoktu.

Sebze tarhlarının orada da olmadığını söylemek için eve girdiğimizde, büyükbabamı salonda, tablonun karşısında bulduk. Bizim seslenmemiz üzerine annem, babam, büyükannem apar topar salona toplandılar. Büyükannem sitemli bir tonla, “Nerelerdesin? Bunca zamandır çoluk çocuk seni arıyoruz!” deyince büyükbabam, “Nerde olacağım canım, buradayım işte! Geliyorum dedim ya, hem beni niye arıyorsunuz hiç anlamadım,” dedi. Büyükanneminkine benzer bir sitem eklenmişti sesine.

“Canım bakmadığımız yer kalmadı, nerdeyse yarım saat olacak, bu nasıl gelmek?” deyince büyükbabam güldü, “Her şeyi de abartırsın, daha iki dakika önce çıktınız dışarıya, hem ben burdayım, niye başka yerlere bakıyorsunuz ki?”

Büyükbabamın sözleri üzerine hepimizin kafası daha da karıştı. Annem, “Haydi, bahçeye çıkalım, orada konuşuruz,” demese sürüp gidecekti bu garip konuşma. Bahçeye çıkarken büyükbabam elindeki bastonu kapının yanına bıraktı. Ağrıyan bacağının üzerine rahatlıkla basıyordu, bu da başka bir tuhafıktı. Büyükbabam bastonunu kolay kolay ayırmazdı yanından. Büyükannemin şaşkın bakışlarını fark edince, “Bacağı uzun zamandır hiç bu kadar iyi olmamıştı,” diye açıklama yaptı. Dahası o günden sonra hiç baston kullanmadı. Bastonu hâlâ bizde duruyor; Ada, ara sıra sihirli asa yerine kullanıyor.

3. Ada neredesin?

Yeni evimizde, herkesin sevdiği bir köşesi vardı. Annemi çok sevindiren, bir resim atölyesinin olmasıydı. Ada’yla benim için o köşe, bahçeydi. Bazen arkadaşlarımızla bazen ikimiz neşeli, eğlenceli saatler geçiriyorduk burada. Bahçenin bizim için önemini, buraya taşındıktan sonra anlamıştık.

Akşamüzeri, sık sık yaptığımız gibi, çok sevdiğimiz bahçemizde misket oynuyorduk. Ada, su içeceğini söyleyip içeri girdi. Annem, işten henüz gelmiş, üst katta giysilerini değiştiriyordu.

Ada'yı beklerken havada uçuşan şeytan t y ne* iliŐti gözüm. Yakalamaya çalıŐmak çok eğlenceliydi; yaklaŐtıkça kaçıyor, yükseliyordu. Hafifçe tutulmalıydı yoksa eziliverirdi. Biraz uĐraŐtan sonra yakaladım. Ada'ya göstermek için nazikçe tutuyordum elimde. Ada hep böyleydi, bir Şey yapacakken, başka Őeylere takılır kalırdı. SıkılmıŐtım; su içmek bu kadar da uzun sürmezdi ya, yine başka Őeylere takılıp kalmıŐ olmalıydı. Seslendim:

“Ada, Adaa!”

Yanıt gelmeyince bakmak için içeri girdim; ne mutfakta ne de salondaydı. Üst kata seslendim:

“Adaa, Adaa!”

Merdivenlerin baŐında annem göründü.

“Ada, senin yanında değil miydi?”

“Su içmek için girmiŐti...”

“Tuvalettedir belki...”

Elimdeki Şeytan tüyünü, kapaklı in vazosuna hapsedip Ada'yı aramaya koyuldum. Annem bir yandan, ben bir yandan arıyorduk.

“Selinlere gitmiŐ olmasın? İzensiz gitmez ama... Haydi, koŐ bir bak!”

Selinlere gittim koŐarak, olmaz ya, belki ben görmeden çıkmıŐtır. Dönüp de orada olmadığını söylediğimde, belli etmemeye çalıŐsa da kaygılanmıŐtı annem. Telefona sarılıp babamı aradı hemen; ben de evin çevresini, sokağı

* Kırılarda, yol kenarlarında yetiŐen çok tüylü bir bitkidir.  flediĐinizde tüyler havada uçuŐur. Onları yakalamaya çalıŐmak çok eğlencelidir ya da ben çok eğleniyorum. Üstelik çok da sevimli g r n rl  uçarken...

kolaçan ettim. Babam geldiğinde bahçede olanları anlatıyorduk ki Ada kapıdan seslendi:

“Hepiniz toplanmış ne yapıyorsunuz orada, babacığım sen bugün niye erken geldin?”

Koşup sarıldı babama. Ben ve annem “Nerdeydin? Öldük meraklan!” diye yüklenince “Su içtim, geldim işte!” diye karşılık verdi. Bizim tepkimize anlam verememişti.

“Onca zaman su mu içtin, mutfakta mıydın yani?” diye sorunca annem, “Bir de o eski tabloya baktım, çok ilginç değil mi babacığım?” dedi, babama bakıp gülümseyerek.

O sırada Ada’nın eli dikkatini çekti babamın. “Çizikler ne çabuk iyileşmiş.”

“Aaaa, ama az önce vardı!” diyen kardeşime, annemle ben hayretle baktık.

Birkaç gün önce, arkadaşı İrem’le sokak kedilerini searken kediler tırmalamıştı elini, bu yüzden kuduz aşısı bile yaptırmıştık. Bu kadar çabuk iyileşmesi şaşırtıcıydı. Annemle babam üzerinde fazla durmadı, belki de bizim yanımızda bu konuyu uzatmak istemediklerinden.

4. Konuğumuza ne oldu?

Yeni evimizde her şey çok güzeldi. Evimizi kutlamaya gelen aile dostlarımız, akrabalarımız hiç yalnız bırakmıyordu bizi, ancak gün geçmiyordu ki yeni bir tuhaflık olmasın. Annemin yakın arkadaşı Hande teyze gelmişti

ziyarete. Birkaç hafta önce merdivenlerden düşmüş, o günden beri de bel ağrısı çekiyordu. Koltukta sırtını destekleyip, ayaklarını da uzatıp oturdu. Biz, Hande teyzenin kızı Deniz’le birlikte saklambaç oynamak için bahçeye çıktık. Hande teyze ağrılarının artması üzerine, ilacını almak için annemden su istemiş. Annem mutfaktan döndüğünde Hande teyzeyi salonda göremeyince lavaboya gittiğini düşünüp gelmesini beklemiş. Ama uzunca bir zaman geçip de hâlâ ortalarda görünmeyince meraklanıp aramaya koyulmuş, bütün evi arayıp da bulamayınca bize sordu. Aklımıza önceki yaşananlar geldi hemen, yine de aradık her yanı. Bu sırada Deniz kaygılanmaya başlamıştı. Ada’yla, onu oyalamak için her yolu denememize karşın huzursuzluğunu gideremedik. Ne zaman ki Hande teyze ortaya çıktı, Deniz de, biz de rahat bir nefes aldık. Önceki kayboluşlarda olduğu gibi, bir süre sonra salonda bulmuştuk Hande teyzeyi. Deniz, “Anne nereye gittin? Saatlerdir seni arıyoruz!” deyince Hande teyze bir kahkaha attı.

“Nereye gideceğim Denizciğim, Nazlı teyzen su getirmeye gidince ben de burada oturmuş şu tabloya bakıyordum. Antikacıdan mı aldın bunu Nazlı?”

Evin eski sahiplerinin unuttuğunu öğrenince şaman* tasvirlerine benzediğini söyledi. Hande teyze sanat tarihi okumuştur, tabloyla özel olarak ilgilendi. Annem, Hande

* Şamanlığın kökeninin ilk çağlara dek uzandığı sanılmaktadır, günümüzde sarıca azalmış da olsa özellikle Orta Asya’da yaşamaktadırlar. Şamanların, hastaları iyileştirme gücüne sahip olduğu, gelecekte haber verdiği kabul edilir. Şaman aday bazı konularda çok sıkı bir eğitimden geçtikten sonra şaman olabilir. Bilgileri, yaşlı şamanlardan ders almak suretiyle elde ederler.